

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Som jeg også sagde ved andenbehandlingen af dette lovforslag, betragter vi i Det Radikale Venstre forslaget som et af de vigtigste overhovedet, vi beskæftiger os med i denne samling. Det hænger sammen med, at vi taler om selve grundloven for det åbne land, og det er også baggrunden for, at vi er rimelig grundige i hele arbejdet med lovgivningen.

Jeg vil gerne indledningsvis sige tak til ministeren, fordi ministeren turde lade tvivlen komme til udtryk forleden aften, da vi havde tredjebehandlingen af forslaget. Jeg synes egentlig, det er prisværdigt, at en minister tør stå her på Folketingets talerstol og sige: Jamen jeg er simpelt hen i tvivl.

Kl. 15.50

Da jeg stillede spørgsmålet, om ministeren kunne bekræfte, at det ikke blev lovligt at opføre boliger inden for eller på strandbeskyttelseslinjen, var jeg faktisk rimelig sikker på, at ministeren ville gå herop og sige: Nej, det kan man selvfølgelig ikke. Men ministeren sagde noget helt andet. Ministeren gik op og sagde: Jo, det vil jeg mene man kan. Så syntes jeg faktisk, verden så fuldstændig anderledes ud, og det er også en bemærkning til hr. Ole M. Nielsen om, hvorfor vi går i gang så sent. Det er, fordi tvivlen faktisk først opstod meget sent i mit sind, og jeg tror egentlig også i miljøministerens sind.

Miljøministeren er i pressen blevet beskyldt for, at han muligvis har spekuleret i det her og undladt at oplyse Folketinget om, at der kunne bygges på den anden side af strandbeskyttelseslinjen. Men det tror jeg ganske enkelt ikke om ministeren. Jeg er fuldstændig overbevist om, at ministeren havde reelle hensigter, og det synes jeg også har vist sig ved, at ministeren rent faktisk accepterede et samråd i udvalget og redegjorde for, at der faktisk var en tvivl – at han med andre ord også havde ret aftenen før, da vi havde andenbehandlingen: at det altså ikke var så sikkert, som vi måske alle sammen umiddelbart havde troet. Det synes jeg er prisværdigt, og jeg synes også, det er prisværdigt, at ministeriet i løbet af meget kort tid har fået lavet de nødvendige ændringer, som gør, at vi i dag har reddet kysterne.

I modsætning til hr. Ole M. Nielsen har jeg ikke snakket med én eneste jurist, der ikke har sagt, at det arbejde, vi lavede sammen – det samarbejdende folkestyre, for at vi nu skal være lidt højtidelige her på den sidste mødedag i Folketinget – hvor vi fik lavet nogle lovændringer,

vil de fleste jurister være meget lykkelige for, fordi de netop er med til at sikre en meget, meget præcis fortolkning; der kan ikke bygges på den anden side af kystbeskyttelseslinjen.

Hvad sker der så siden hen? Vi går såmænd alle sammen tilfredse fra mødet i Miljø- og Planlægningsudvalget, og jeg siger udtrykkeligt til miljøministeren: Jeg er tilfreds med det her. Vi laver en lille ændring i bemærkningerne, og det er jeg tilfreds med. Men så slår jeg op i Politiken om torsdagen, og her siger miljøministeren lige pludselig, at han nu vil sætte et større udredningsarbejde i gang med henblik på at finde ud af, hvordan lovgivningerne spiller sammen. Ministeren siger altså, at der ikke er nogen, der har styr på, hvordan lovgivningerne spiller sammen, for der er så mange teknikaliteter.

Og så siger han noget, som jeg måske ikke synes er så klogt, nemlig at ikke engang den tidligere miljøminister kan overskue lovgivningen. Det er ikke godt at sige sådan noget, synes jeg, for i virkeligheden er det altså sådan, at som minister er man selv nødt til at have fuldstændig styr på det, også selv om lovgivningen er meget, meget vanskelig. Man er simpelt hen nødt til selv at vide, hvad det er, man taler om. Men ministeren erkender åbent i Politiken, at det ved han ikke. Han ved ikke, hvad han taler om, han ved ikke, hvilke konsekvenser denne lovgivning vil få.

Jeg vil sige, at jeg var måbende. Jeg gik til Det Radikale Venstres gruppemøde og sagde: Tænk, vi har en minister, der melder åbent ud og siger, at han ikke ved, hvad lovgivningen handler om. Jeg blev nervøs, virkelig nervøs, jeg begyndte at tænke igennem, hvor der i øvrigt kunne være huller, og jeg spurgte de mennesker til råds, som er til rådighed.

Så kom vi selvfølgelig i tanke om alt det, vi har stillet spørgsmål om: Hvad med skovene? Hvad med åbeskyttelseslinjerne? Hvad med Gudenådalene? Hvad med området omkring Arresø, osv. osv.? Alle de områder, som jeg tror, vi alle sammen føler et behov for at beskytte. Jeg tænker ikke mindst på skovene. I den forespørgselsdebat, vi havde om skovene, hørte jeg både Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti melde meget prisværdigt klart ud, at man ikke under nogen omstændigheder vil have, at der bygges i skovene; sådan forstod jeg i hvert fald Det Konservative Folkeparti.

Derfor stillede vi spørgsmål og bad om teknisk bistand til at få lavet et ændringsforslag, der kan sikre, at der ikke kan bygges i skovene,